

ԵՐԿՈՒՇԱԲԹԻ, 18 ՆՈՅԵՄԲԵՐ, 2019

ՏԵՐՈՒՆԱԿԱՆ ԱՊՈԹՔ

(միասնաբար արտասանուած)

Իմաստութիւն Հօր Յիսուս, րոր ինձ իմաստութիւն վարիս խորհել եւ խօսել եւ գործել առաջի քո յամենայն ժամ. ի չար խորհրդոց, ի բանից եւ ի գործոց փրկեա վիս. եւ ողորմեա քո արարածոց եւ ինձ բազմամեղիս: Ամէն:

ՍԱՂՄՈՍ 1

ԱՐԴԱՐՆԵՐՈՒ ԵՐԱՆՈՒԹԻԻՆԸ

Երանի անոր, որ ամբարիշտ մարդոց խորհուրդին չի հեպելիր, մեղաւորներու ապրելակերպը չ'ընդօրինակեր եւ վաստուած ծաղրողներուն հետ ընկերութիւն չ'ըներ. այլ՝ հաճոյք կ'առնէ Տիրոջ Օրէնքէն, եւ անոր Օրէնքը կը սերտէ գիշեր ու ցերեկ: Անկա կը նմանի հոսող ջուրերու կողքին րնկուած ծառին, որ ճիշդ ժամանակին իր պտուղը կու տայ, եւ որուն րերեւները չեն չորնար բնաւ. անոր բոլոր գործերը յաջողութեամբ կը պսակուին: Բնաւ այսպէս չեն ամբարիշտները. այլ՝ կը նմանին յարդին, որ հովը կը տարտղնէ: Ատոր համար ալ ամբարիշտները Աստուծոյ դատաստանէն պիտի չազատուին. մեղաւորները արդարներու կարգին պիտի չդատուին. որովհետեւ Տէրը կը ճանչնայ արդարներուն ճամբան, մինչ ամբարիշտներու ճամբան վիրենք կորուստի պիտի տանի:

ՇԱՐԱԿԱՆ- ԱՊՈԹՔ

*Տէր ողորմեա, Տէր ողորմեա, Տէր ողորմեա, Տէր ողորմեա:
Ամենատարբ Երրորդութիւն, տուր աշխարհիս խաղաղութիւն:
Եւ Հիւանդաց բժշկութիւն, ննջեցելոց արքայութիւն:
Արի Աստուած Հարցն մերոց, որ ապաւէն ես նեղելոց:
Տէր ողորմեա, Տէր ողորմեա, Յիսուս Փրկիչ մեզ ողորմեա:*

*Պահապան ամենայնի Քրիստոս,
աջ քո հովանի լիցի ի վերայ իմ ի տուէ եւ ի գիշերի,
ի նստիլ ի տան, ի գնալ ի մանապարհ,
ի ննջել եւ ի յառնել, զի մի երբեք սասանեցայց.
եւ ողորմեա՛ քո արարածոց եւ ինձ բազմամեղիս:*

ՕՐՈՒԲԱՆ ՆԻԹԸ

ՄԱՐԳԱՐԷՈՒԹԻԻՆ ԵՐԵՄԻԱՅԻ

17 ԳԼՈՒԽ

ՅՈՒՂԱՅԻՆ ՄԵՂՔԸ ԵՒ ՊԱՏԻԺԸ (17:1-4)

«Յուղային մեղքը երկաթ գրիչով ու աղամանդի ծայրով գրուած է» (1 հմր): Հեղափոխական արքայապարտութիւն մըն է, որ ցոյց կու տայ Յուղային մեղքը, որ անջնջելի է, որովհետեւ երբ երկաթով ու աղամանդի ծայրով կը գրեն կը մնայ անջնջելի, նոյնպէս ալ Յուղայի մեղքը: Նոյն արքայապարտութիւնը ունի Պօղոս Առաքեալ, այս անգամ Աստուծոյ խօսքը որպէս այդպիսին, երբ կ'ըսէ. «Քրիստոսի նամակն էր դուք, պարզապէս մեր ձեռքով գրուած: Գրուած՝ ոչ թէ մեղանով, այլ՝ կենդանի Աստուծոյ Հոգիով. ոչ թէ քարեղէն տախտակներու, այլ՝ ձեր սիրտերուն մարմնեղէն տախտակներուն վրայ» (Բ Կորնթ 3:3), որպէս անջնջելի: Ահա այդ բոլորը հետք ձգեցին իրենց սրտերուն ու իրենց պաշտամունքային կեանքին, որովհետեւ իրենց մեղքը նաեւ իրենց հեղափոխութիւնն էր հեթանոսական պաշտամունքին: Այս բոլորը որպէսզի գալիք սերունդները փեսնեն այդ բոլորը թէ ինչ բանի հետեւեցան անոնք: Այս բոլորը ցոյց կու տան Աստուծոյ բժախնդրութիւնն ու նախանձախնդրութիւնը հանդէպ Իր փառքին, ուր Իսրայէլ փութած էր հեթանոսաց չաստուածներուն անոնց պաշտամունք ընելով:

ԶԱՆԱԶԱՆ ԱՍԱՅՈՒԲՈՒՆԵՐ (17:5-13)

Այս հատուածը կը ներկայացնէ զանազան ասացուածքներ: Սկսելով. «Անիծեալ ըլլայ այն մարդը, որ կ'ապաւինի մարդու ու իր մարմնին: Անիծեալ է նաեւ այն մարդը որուն սիրտը Աստուծմէ հեռացած է» (5 հմր): Եւ այդպիսին պիտի նմանի մոշէնիի եւ կարողութիւն պիտի չունենայ փեսնելու երբ աղէկութիւնը կու գայ, ու անբնակ երկրի մէջ պիտի բնակի (6 հմր), որ կը նշանակէ օգուտ մը պիտի չունենայ, եւ ոչ մէկ փեսակի արդիւնք, պարտ: Այդպիսին փոխանակ ապաւինելու Աստուծոյ, որովհետեւ Աստուծոյ ապաւինողը օրհնեալ է, որ կը նմանի Մաղմուսերգոյի բառերուն, այդպիսին ծառի կը նմանի ջուրերու քով փնկուած, առաք պարուղներով եւ մշտադալար (7-8 հմր): Անմիջապէս կը զգուշացնէ, թէ **մարդու սիրտը խաբեբայ ու չար է** (9 հմր): Եթէ մարդոց կը վստահինք, զգուշ ըլլանք, որ անոնց սիրտը խաբեբայ է ու չար, որ յանկարծ կրնայ մեզ չօգնել: Միւս կողմէ, նաեւ մեր սրտերը խաբեբայ ու չար են, երբ այս անգամ կարծելով թէ Աստուծոյ կը վստահինք, սակայն, մենք զմեզ խաբած կրնանք ըլլալ: Որովհետեւ անկեալ մարդուն կարելի չէ վստահիլ, որովհետեւ չի կրնար զանազանել բարին չարէն, չարին կ'ըսէ բարի, իսկ բարին՝ չար: Վստահելով անոնց, որոնց կարելի չէ վստահիլ: Ահա այս բոլորը մարդու սիրտն է, այս պարագային սիրտ ալ ըսելով չենք հասկնար այն մտեղէն գործարանը մարմնի, այլ՝ մարդու խորհուրդները կը նշանակէ, ինչպէս պիտի ըսէ Քրիստոս. «Հոն ուր որ է ձեր գանձը, հոն է նաեւ ձեր սիրտը», այսինքն՝ ձեր մտածումները եւ խորհուրդները: Ու ամենակարեւորը, «**ո՛վ կրնայ զանկա ճանչնալ**» (9 հմր) ոչ ոք, ոչ անձը ինք, ոչ ալ իր նմանը, բացի Աստուծ, որ զիտ է ու կը քննէ մարդու խորհուրդները, ըստ այնմ հատուցանելով իրաքանչիւրը իր գործերուն համաձայն (10 հմր), կեանք անոնց՝ որոնք հաւատարմութեամբ Աստուծոյ ճամբէն քալեցին, մահ անոնց՝ որոնք խտրորեցան Աստուծոյ ճամբէն:

Անոնք որոնք անհրաւորութեամբ հարստութիւն կը դիզեն, կը նմանին կաքաւին, որ հաւկիթ չունի, բայց թուխսի կը նստի (11 հմր): Կաքաւի օրինակը կ'օգտագործէ, որովհետեւ կաքաւը ինք հաւկիթ չունի, ուրիշի հաւկիթները գողնալով, որպէս թէ իրը թուխսի կը նստի: Նոյնպէս ալ անհրաւորութեամբ հարստութիւն դիզողը, որ այդ հարստութիւնը իրը չէ: Եւ այդ հարստութիւնը ճամբու կիսուն զինք պիտի թողու եւ պիտի չկարենայ վայելել, որովհետեւ անհրաւորութեամբ դիզուած հարստութիւն է եւ ոչ Աստուծոյ օրհնութեամբ եւ արդարութեամբ: Մարգարէն հաստատում մը կ'ընէ ըսելով. «**Մեր սրբարանին տեղը սկիզբէն փառատր ու բարձր աթոռ է**» (12 հմր): Այս արքայապարտութիւնը Աստուծոյ ներկայութեան մասին է, ու Անոր Գահին: Որովհետեւ Ան է միակ մեր յոյսն ու ապաւէնը: Իսկ անոնք որոնք զԱստուծ կը թողուն անոնց անունները պիտի գրուին երկրի հողին վրայ, որովհետեւ Տէրը՝ Կեանքի ջուրին աղբիւրը՝ թողուցին, իսկ անոնք որոնք հաւատարմութեամբ մնացին, անոնց անունները պիտի արձանագրուին Կեանքի գիրքին մէջ ինչպէս պիտի ըսէ Յայրնութիւն Յովհաննու գիրքին մէջ (Յայրն 20:12):

ԵՐԵՄԻԱ ՏԻՐՈՋ ՕԳՆՈՒԹԻՒՆԸ ԿԸ ԽՆԴՐԷ (17:14-18)

Ահա մարգարեն օգնությունը կը խնդրէ Աստուծմէ, յոյսով ու վստահութեամբ, որ Տէրը պիտի բժշկէ ու փրկէ, որովհետեւ Աստուած է միակ պարծանքը, ինչպէս պիտի ըսէ Պօղոս Առաքեալ, «*Ով որ պիտի պարծենայ, թող Տիրոջմով պարծենայ*» (Երեմ 9:24, հմմտ Բ Կորնթ 10:17): Այսպէղ մարգարեն, որպէս ներկայացուցական հանգամանքով, ժողովուրդը ներկայացնելու իրենց մեղքերովը եւ Աստուծմէ խնդրելու բժշկություն եւ փրկություն: Մարգարեն վստահ է որ Աստուած Իր սկսած գործը կէս պիտի չթողու, այլ իր աւարտին հասցնէ, անոր համար ալ վստահ է երբ կ'ըսէ. «**զիս բժշկէ ու պիտի բժշկուիմ, զիս փրկէ ու պիտի փրկուիմ**» (14 հմր): Բայց շաբերը պիտի արհամարհեն, ծաղրեն, հեզնեն ըսելով. «**Տիրոջ խօսքը ո՛ր է. հիմա թող գայ**» (15 հմր): Շաբեր նաեւ իր մարգարէութեան հեղինակությունը կը հարցաքննեն, բայց այդ բոլորի դիմաց ինք կը մնայ հաւատարիմ, շարունակելու իր ծառայությունը եւ առաքելությունը ըլլալու հովիւ ժողովուրդին եւ փոխանցելու Աստուծոյ պարգամները (16 հմր):

ՇԱՐԱԹԸ ՊԱՀԵԼ (17:19-27)

Տէրը մարգարէին կը դրկէ Յուդայի թագաւորներուն եւ ժողովուրդին, որպէսզի մտիկ ընեն Տիրոջ խօսքը: Անգամ մը եւս կը յիշեցնէ այն պատուիրանը, որ տրուած էր այս ժողովուրդին, «**Շաբաթ օրը սուրբ պահեցէք, ինչպէս ձեր հայրերուն պատուիրեցի**» (22 հմր): Բայց անոնք մտիկ չըրին, ընդհակառակը խտրութեան: Այդ պատուիրանը միայն շաբթուան մէկ օրուան հետ կապուած պատուիրան մը չէր, այլ անոր մէջ ուրիշ խոստում մը կար, կապուած յաւիտենականին: Որովհետեւ եթէ երբեք սուրբ պահեն, ահա այն արեն Դաւիթին այծռին վրայ նստող թագաւորներն ու իշխանները այս քաղաքին դռներէն ներս պիտի մտնեն եւ այդ քաղաքը յաւիտեան պիտի մնայ (25 հմր): Եթէ Աստուծոյ պատուիրանը, որուն մէջ նաեւ միւս բոլորը պատուիրանները եթէ պահեն ու կատարեն, Տէրը անգամը եւս պիտի վերականգնէ քաղաքը եւ ընդունելի պիտի ըլլան անոնց ընծայած գոհերը, հացի ընծան ու խունկը եւ շնորհակալութեան ընծաները: Իսկ եթէ մտիկ չընեն ու Շաբաթ օրը սուրբ չպահեն Տիրոջ կրակը պիտի ուրբ գիրենք (27 հմր):